

Na Černínském náměstí zahájil advent místostarosta JUDr. Ladislav Řípa. Bohatý program přilákal stovky lidí. Fotil Miroslav Polach

Uvnitř čtete

Kosmonoské investice ...	2
Zpráva Městské policie ...	3
Rozhovor s Václavem Žmolíkem ...	4
Setkání s doktorem Vševedem ...	5
Vánoční jarmark ve škole ...	6
Setkání v knihovně...	7
Cyklistka Vanda Dlasková ...	8

SLOVO STAROSTY

Milí spoluobčané, mí drazí Kosmonosáci,

rychle to uteklo, a mám pocit, že jsem takto bilancoval a přál Vám nedávno. Chtěl bych Vám oficiálně jako starosta poděkovat za celý rok, že jste byli součástí dalšího budování našeho krásného města. Měli jste trpělivost, i když někdy to v rámci rekonstrukčních prací ve Vašem okolí bylo pro Vás velmi nekomfortní. Chtěl bych poděkovat svým spolupracovníkům na radnici, že se stejně jako já – dokážou nadchnout pro spoustu věcí, které pak následně společně dotáhneme do zdárného konce. Po velkých investičních akcích z minulých let – ať už to bylo vybudování Volnočasového areálu s biotopem a oborou, multifunkční tělocvičny a mnoha jiných, se směle pouštíme do dalších projektů. Některé jsou zatím jen na papíře, další už jsou ve fázi začátku nebo dokonce ve finální podobě. Chtěl bych za všechny jmenovat revitalizaci zámeckého parku, přestavbu zámeckého podkroví tak, aby škola sídlila pod jednou střechou, získání těch pozemků u Lorety, které zatím nejsou v majetku města, ale aby se jim staly, nebo slavnostní uve-

dení do provozu nového umělého povrchu našeho fotbalového hřiště SK Kosmonosy. Jak říkám, většina těchto věcí by se neobešla bez podpory všech, kteří se podílejí na budování, chodu a ochraně našeho města. Mým velkým snem je pro Vás vytvořit krásné zázemí rezidentního místa, kam se budete rádi vracet a budete ho milovat. Velmi si vážím Vaší podpory a moc Vám za ni děkuji. Chtěl bych z tohoto místa poděkovat i Nadačnímu fondu Škoda Auto, který nám s mnohými věcmi pomáhá finančně, a naše projekty se mu líbí natolik, že s městem Kosmonosy prodloužil spolupráci do dalších let.

Ted' osobně, jako jeden z Vás, jako Váš lékárník, soused, kamarád Vám chci popřát klid v duši, lásku, pohodu i nadhled, a važte si chvil se svými blízkými. Rodina, přátelství a pomoc jsou nade vše. A samozřejmě přejí i hodně zdraví, protože i to určuje, jak se cítíme a jak jsme schopni čelit případným problémům.

Přátelé, krásný adventní čas a do roku 2025 jen to nejlepší.

Váš starosta
PharmDr. Eduard Masarčík

ZAČÁTEK ADVENTU ZNOVU ZAPLNIL ČERNÍNSKÉ NÁMĚSTÍ

Rok utekl jako voda a na Černínském náměstí jsme znovu přivítali krásný adventní čas. Na slavnostní rozsvěcení vánočního stromu přišly stovky lidí. Ještě, než se rozzářil, tak přítomně pozdravil a popřál krásný předvánoční čas místostarosta Kosmonos JUDr. Ladislav Řípa. Nezapomněl poděkovat i organizátorům této akce, což byli pracovníci městského úřadu – konkrétně Tereza Fridrichová, Markéta Staňková a Martin Macoun.

A díky jim patřily oprávněně – dámy totiž dokázaly oslovit plný počet prodejců na obsazení všech stánků, takže nechyběly tradiční vánoční nápoje, dobroty, krásné řemeslné výrobky, víno i káva. Takže kdo hledal tu pravou adventní atmosféru, musel

být nadmíru spokojený. A technická četa Martina Macouna všechny stánky zrenovovala, nasvítla i ozdobila. Přítomně pak svými vystoupení potěšily nejen děti z Mateřské školy Kosmonosy, ale také ze školky Na Kopečku. Po těch nejmenších přišly na řadu ty školou povinné – a i jejich vystoupení bylo velmi krásné a dojemné. Pak už jsme všichni čekali na šestou hodinu, kdy pan starosta PharmDr. Eduard Masarčík krásně promluvil k zaplněnému Černínskému náměstí a všichni jsme pak společně dali povel k rozsvícení stromu. Ale jak je v Kosmonosech už léta zvykem, ani letos se nám to nepovedlo napoprvé a světla na stromě se rozzářila až na třetí, ohlušující zavolání. A pokud si někdo přece jen trochu myslel, že nastala technická chyba, tak musíme prozradit,

že vše bylo domluvené a chtěli jsme Vás jen poškádlit a rozesmát. Poté už pódium patřilo tradiční čertovsko-andělsko-mikulášské bandě v čele s hubatým Luciferem a jejich mikulášské nadílce. Ještě, než se pekelníci dostali před diváky na náměstí, měli své čertovské dílničky na nádvoří zámku. Pak už se přítomní návštěvníci mohli bavit, zpívat i tančit při skvělé muzice. Za rok opět na Černínském náměstí navíděnou.

Jana Petrová,
fotil Miroslav Polach

Rada města přeje všem občanům klidné Vánoce a úspěšný rok 2025. Naším cílem je, aby Vám Kosmonosy nabídly krásné místo pro život, a velmi si vážíme Vaší podpory, bez které bychom nemohli uskutečňovat naše plány. Děkujeme a je nám ctí vše tvořit pro Vás.

Končící rok 2024 byl v Kosmonosech bohatý na investiční akce. Dotkly se například zámku a také parku. Více si můžete přečíst uvnitř Zpravodaje. **Fotil Miroslav Polach**

INVESTIČNÍ AKCE NA ÚZEMÍ MĚSTA V ROCE 2024

Se závěrem kalendářního roku 2024 se sluší vyjmenovat investiční akce na území města Kosmonos. Výčet je opravdu bohatý. Dotýká se například objektu zámku, zámeckého parku, komunikací, nové autobusové zastávky u Transcentra, opravy ulic nebo hřiště s umělým povrchem v areálu SK Kosmonosy. Ohlédli jsme se za nimi s vedoucím správního odboru **Ing. MICHALEM ŠIMONEM**.

V případě investičních akcí můžeme začít zámekem. Co můžete zmínit z průběhu letošního roku?

„V podkroví zámku začala první fáze vestavby. To znamená přivedení všech potřebných sítí a vybudování přístupu a prvních dvou místností. A budeme v tom příštím roce pokračovat. Dál se opravily dvě třídy v mezanině v jihozápadní části. Když u zámku zůstanu, tak před pár dny se dokončilo zachytávání dešťových vod ze střechy tohoto objektu, a to nejen pro potřebu závlivky zeleně ve městě, ale i zásobování znovuvybudovaného jezírka v zámeckém parku. A když se budeme věnovat dotačnímu programu Dešťovka ještě jednou, tak kromě zámku se podobný projekt dokončil v půlce roku v areálu biotopu, kdy do retenčních nádrží směřuje voda ze střechy z provozní budovy.“

Cíl stavební ruch byl také v zámeckém parku. Co tam se podařilo zrealizovat?

„V zámeckém parku letos proběhla – zatím jen částečně – rekonstrukce opěrné zdi. Na jaře se chystáme dokončit zbytek. A na to naváže, znovu v příštím roce, oprava grotty (umělá

U Transcentra vznikla nová autobusová zastávka.

jeskyně, pozn. redakce.), která je součástí této opěrné zdi. Součástí opěrné zdi je i pivovarský sklep, vstup do něj je teď nově osazen krásnými dubovými dveřmi. A v první polovině příštího roku by se v rámci opěrné zdi mělo ještě namontovat schodiště.“

Další oblastí jsou komunikace a chodníky.

„K opravě chodníků na obou stranách došlo v Boleslavské ulici, zároveň tam jsou i nová parkovací stání v části mezi ulicemi Karla Veselého a bývalým Šmakem. Další opravou prošel i chodník v jižní části ulice Pod Loreťou. Zrealizovali jsme také výstavbu nové autobusové zastávky u Transcentra. Došlo také k celoplošným opravám v ulicích Karla Veselého a Budovatelská, kde se oprava povrchů zrealizovala ve spolupráci s VaKem. Ten si tam opravil svá zařízení a následně se opravila nejen vozovka, ale i chodníky. Zároveň se zrekonstru-

ovala přístupová komunikace mezi Horními Stakorami a Chaloupkami. A také jsme udělali novou odstavňovou plochu pro auta u budovy sokolovny.“

Samotnou, a pro Kosmonosy velmi významnou kapitolou, je také volnočasový areál.

„Letos jsme tam dokončili třetí etapu revitalizace, a týkalo se to části areálu, která zasahuje do Obořy. Byly to mlatové cestičky, úprava vzrostlé zeleně a nové fitness prvky. Směrem od sídliště k areálu biotopu okolo Galatey jsme teď zcela nedávno dokončili výsadbu platanů a cibulovin. V Horních Stakorách v „hasičárně“ jsme pak udělali nové venkovní schodiště do podkroví, aby se tam v budoucnu mohla postupně provést vestavba.“

Co další investiční akce na území města?

„Jednou z největších investičních akcí města bylo vybudování hřiště s umělým povrchem v areálu SK Kosmonosy. Nešlo pochopitelně jen o samotnou umělou trávu, ale i zlepšení celého areálu.“

Letošní rok z pohledu investičních akcí na území města Kosmonos – byl třeba srovnatelný s rokem předešlým nebo se lišil? A co příští rok?

„Letošní rok byl s tím loňským zhruba srovnatelný. Je to o tom, že někdy je to zaměřené na komunikace, jako v předchozích letech, kdy se tu rekonstruovala celá lokalita Pod zámekem. Letos jsme finanční potřeby zaměřovali spíše na budovu zámku a přílehlého zámeckého parku. V letošním roce jsme opět pokročili s další etapou výměny svítidel veřejného osvětlení. Došlo tak k montáži 335 kusů nových

LED svítidel, a opět s využitím prostředků z Evropské unie. V příštím roce bych označil za stěžejní dokončení podkroví zámku a zahájení revitalizace zámeckého parku. A samozřejmě dokončení projektových dokumentací, aby k tomu všemu mohlo dojít co nejdříve.“

Co zmínit v otázce investic ještě závěrem?

„Rád bych zmínil také to, co není úplně vidět, ale co také zabralo dost času... Letos jsme dost pokročili v projektové přípravě na kompletní

rekonstrukci v ulicích Lípy a Sadová. Tam budeme chtít pokračovat s úpravou jaká je třeba před lékárnou a na Černínském náměstí. Potom na náměstí přímo u Městského úřadu by měla vzniknout nová okružní křižovatka. S tím by se mělo zrevitalizovat nejen celé náměstí, ale i ulice Linhartova směrem k Boleslavské. Máme teď také čerstvě vydané stavební povolení na úpravu křižovatky Bradlecká a Hradištská.“

**PAVEL PETR,
FOTIL MIROSLAV POLACH**

Veřejnosti slouží už nové parkoviště u Sokolovny.

VÁNOČNÍ ZPRÁVY MĚSTSKÁ POLICIE KOSMONOSY

Městská policie v měsíci listopadu mimo jiné prováděla kontrolu ubytoven v katastru města Kosmonosy, akce byla zaměřena na počet povolených lůžek v ubytovnách a kontrolu osob. Vše probíhalo ve spolupráci s Policií ČR a s Cizineckou policií.

Dále ve městě došlo k úklidu komunikací. Tak, jako každý rok, i letos se našlo pár řidičů, kteří nerespektovali dopravní značení. Městská policie jim vyměřila přiměřenou sankci. Městská policie většinou neřeší vtipné situace, spíše naopak. Jedná se nejen o přestupky v dopravě, ale i o rodinné hádky a další nepříjemné situace.

Čas od času se ale i strážníkům během služby nějaká veselá situace naskytne, a jelikož máme adventní čas, tak se Městská policie Kosmonosy se čtenáři zpravodaje o pár historek ze služby podělí.

Telefonicky nám oznámil řidič vozidla: „Prosím Vás okamžitě přijedte, protože na silnici se pohybuje dezorientovaný pták...“ Hlídkka: „O jakého ptáka se jedná?“ Oznamovatel: „Je to holub, a tak divně se dívá a potácí se po silnici, je asi pod vlivem psychotropních látek...“

V 8:00 hod. ráno bylo na městskou policii oznámeno, že v ulici Lípy se pohybuje podnapilá osoba.

Hlídkka: „Dobrý den, jak Vám můžeme pomoci.“

Občan: „Jedu do Prahy, pane doktore.“

Hlídkka: „Říkejte nám, jak chcete, ale takhle Vás do autobusu nevezmou.“

Občan: „No jo, to jste mi doktore měl říct ráno, než jsem vypil půl litru vodky...“

Šťastné prožití vánočních svátků přeje Městská policie Kosmonosy

K opravě chodníků došlo například na Boleslavské ulici.

PODĚKOVÁNÍ MĚSTU ZA PODPORU KNIHOVNY

Město Kosmonosy výrazným způsobem podporuje činnost knihovny. Ta má své místo v budově úřadu. Letos se dočkala rozšíření o dvě místnosti, kupovaly se nejrůznější hry a přidaly se i další novinky. Proto knihovnice Martina Melmuková pozvala vedení města, pana starostu PhDr. Eduarda Masarčíka a místostarostu JUDr. Ladislava Řípu, aby jim za podporu osobně poděkovala nejen za sebe i za děti, které knihovnu často navštěvují.

„me si, vyrábíme a díky knihám také prožíváme spoustu dobrodružství,“ zmínila Martina Melmuková a dodala: „Knihovna je místo, které léčí duši, zahání smutky, vykouzlí úsměvy na tváři. Hlavně ale rozšiřuje obzory a probouzí touhu po vzdělání. Rodí se tu nejen noví čtenáři, ale také nová přátelství. Děkuje všem, že ve Vás máme někoho, kdo vidí, jak je vzdělání a čtení důležité.“

Na neformálním setkání nechyběly ani dvě paní učitelky, jedna ze školy, druhá ze školky. S nimi spolu-

k rozšíření knihovny o další dvě místnosti, kde dřív sídlila Městská policie. „Jsem ráda, že jedna z těch místností je plná detektivek. Milovníci zločinů si tak přijdou na své. Máme tady také nový gauč, kde si čtenáři mohou odpočinout a něco přečíst. Pro děti jsou k dispozici i hračky, nejrůznější hry a sedáky.“

Není to zkrátka jen o tom, aby si do knihovny lidé chodili jen půjčovat a vracet knihy. Práním je, aby knihovna fungovala vlastně jako takové společenské centrum. Jednoduše řečeno místo, kam by si lidé chodili i odpočinout. „Celé je to, řekněme, v zařizovací proces. Ještě tu není třeba televize nebo nějaký nábytek. Znovu ale musím říct, že jsem moc ráda, že město poskytlo peníze na tuto nekomerční, ale zároveň obohacující činnost. Je nám tady s dětmi mnohem lépe. Když sem například přijde celá třída dětí, tak už se sem vejdou a je to pro všechny daleko pohodlnější.“

V době chytrých mobilních telefonů, tabletů a dalších vymožeností možná překvapí, že právě děti mají o čtení knížek zájem a do knihovny si najdou cestu. „Z vlastní zkušenosti mohu říct, že ano. Stále se nám hlásí nově děti, které se chtějí přidat. Za mě je to super a děkuji.“

Otázkou pak je, jak se mění vkus samotných čtenářů za poslední roky. V minulosti se prý hodně často půjčovaly klasické romány. Současná doba přináší obrovský boom detektivek. „Proto jsem ráda, že jsme právě pro ně mohli vyčlenit jednu místnost. Už se také moc nečtou historické ženské romány s happyendem na konci, ale spíš ty současné, které jsou mnohem reálnější. U dětí pořád vedou dobrodružné knížky, teď to zkusíme rozšířit o mangu, což jsou japonské

obrázkové knížky, něco jako komiks. I já se snažím číst dětskou literaturu, abych byla v obraze. Obecně naši čtenáři tady chtějí hodně novinek, ptají se, jestli je máme. A my je opravdu většinou máme. Snažíme se rozšiřovat portfolio nejen třeba pro holky, ale i pro kluky. Zkrátka, aby si každý přišel na své.“

A vánoční čas v knihovně? „Chodí méně lidí, už v listopadu si

hodně berou knížky právě na prosinec a povánoční čas. Prosinec je tak pro nás v knihovně takovým klidnějším obdobím. Otevřeno je od pondělí do čtvrtka, jen v létě se výpůjční doba mění. Pak je třeba říct, že posledních čtrnáct dní v prosinci máme dovolenou. O tom ale naše čtenáře informujeme,“ doplnila na závěr Martina Melmuková.

PAVEL PETR

„Musím opravdu poděkovat městu za podporu, kterou knihovně věnuje. Pomáhá tak spoluvytvářet místo, kde se všichni tak rádi setkáváme, učíme se, čteme si, povídá-

pracuje knihovna už dlouho. Vlastně spolupráce s nimi začala mezi prvními a teprve potom se rozjela s ostatními.“

V poslední době navíc došlo

FOTOGALERIE Z KOSMONOSKÉHO ADVENTU

FOTOGALERIÍ SE VRACÍME KE KOSMONOSKÉMU ADVENTU. TAK JAK JEHO ATMOSFÉRU ZACHYTL SVÝM OBJEKTIVEM MIROSLAV POLACH

ŠTĚSTÍ PŘI ROZHOVORECH PŘEJE PŘIPRAVENÝM, ŘÍKÁ MODERÁTOR VÁCLAV ŽMOLÍK

Do Kosmonos míří celá řada osobností z nejrůznějších oblastí lidské činnosti. Na pozvání spolku Společně srdcem moderoval jeden z večerů v Zrcadlovém sále VÁCLAV ŽMOLÍK. Jak přiznal, moc se mu na zámku líbilo. Pro nás dva to pak bylo setkání po letech, známe se z Českého rozhlasu, a tak věřím, že mi tentokrát prominete porušení novinářské etiky – totiž, že jsme si při povídání tykali.

Wikipedie udává ke jménu Václav Žmolík následující: český novinář, publicista, scénárista,

„Ono se to časem mění. Nejvíce mě na tom baví právě pestrost a kontakt s divákem, posluchačem. Pokud jsem na pódiu, tak je interakce s publikem největší, nejtěšnější, bezprostřední. Od publika berete nějakou energii a předáváte ji zpátky. Navíc vás obohacují různá setkání se zajímavými lidmi. Mám k tomu i dvě historiky: Ta první je, že se mě někdo zeptal, jakou hereckou školu jsem vystudoval. A to jsem se hodně smál, herecké vzdělání nemám žádné, jsem moderátor – ale ta otázka o němčem svědčí. Druhá historika je vlastně navazující, protože herecům tak trochu „lezu“ do řemesla. Děláme různé programy s mojí dcerou, která je operní zpěvačka. A já jsem se už několikrát zhostil i určitých hereckých partů, dokonce i recitace, takže na stará kolena člověk dělá ledacos. Třešničkou na dortu pak je, že moje práce je nesmírně tvůrčí, vymyslím si ji sám a v podstatě mi nikdo nediktuje, jak ji mám dělat.“

Když už jsme u vzdělání, jaká je Tvoje původní profese?

„Jsem vystudovaný právník. Ale bylo to v době, kdy nám vlastně režim „diktoval“, co je pro chlapce nejlepší: takže technické obory, ješ-

tě lepší vstup do armády – a ani jedno mě nelákalo. To, po čem jsem toužil, bylo divadlo nebo film, chtěl jsem studovat i režii...ale tam tehdy byla důležitá „rudá knížka“ (legitimace tehdejší KSČ – pozn. red.) a ti „správní“ angažovaní rodiče. Umělecké školy jsem zkoušel, ale nevyšlo to. Ale pak to vyšlo na práva – tehdy tam prostě brali spousty lidí, a když člověk neměl úplně nejhorší výsledky na střední škole, tak se tam dostal. Po vysoké jsme museli na vojnu, ale už během studií jsem si zkoušel najít místo. Mimo jiné jsem zašel do tehdejšího Československého rozhlasu.

Vzpomněl jsem si totiž mimo jiné na své „rozhlasové“ začátky, které se odehrály v 9. třídě základní školy, kde jsme dělali rozhlasové vysílání. Měli jsme tenkrát tak osvětleného „soudruha“ ředitele, který nás nechal každý pátek celou hlavní přestávku dělat vysílání školní samosprávy a můj kamarád Petr nás tehdy režíroval. S dalšími dvěma spolužáckami jsme pak hlásili různé důležité zprávy, jako třeba kdy bude sběr starého papíru, a postupně jsme vysílání rozšiřovali a pouštěli písničky. Moje oblíbené zpěvačky byly Naďa Urbánková, Petrova pak Petra Černocká. Nakonec jsme to dotáhli tak daleko, že jsme vysílali třeba celou hodinu. S touto „praxí“ jsem pak zašel na kádrové oddělení Československého rozhlasu. A s paní, která tam seděla, jsme si padli do noty. Když jsem pak byl na vojně, tak ta paní si na mě vzpomněla a zavolala, že se v kulturní redakci uvolnilo místo.

A já jsem nastoupil v Praze do Karolína jako kulturní redaktor, a vlastně jsem se tak ke kultuře a kumštu dostal lehkou oklikou. Pracoval jsem i jako dramaturg v divadle v Kolíně, ale zjistil jsem, že rozhlas mi přirostl k srdci. Pochopil jsem, že herci jsou sice báječné velké děti, ale že je lepší je milovat z dálky než z blízka, a definitivně jsem odešel do médií. Po listopadu 1989 se k Československému rozhlasu přidala i tehdejší Československá televize a s nimi nejrůznější projekty, třeba Po Česku, kdy jsme objížděli – a já vlastně dodnes objíždím – s rozhlasovým mikrofonom a televizní kamerou krásná místa naší země.“

Teď jsme v Kosmonosech, je to jedno z mnoha míst, která jsi po republice navštívil, co říkáš zdejším zámeckému Zrcadlovému sálu?

„Celý ten zámek je úžasný, je

krásně opravený, je v něm škola...Co si pamatuji, tak je to pár let, a zdaleka nevypadalo tak nádherně. Ani Kosmonosy nebyly tak výstavní. Můj pocit tehdy nebyl úplně hezký, ale na všem se podepsal minulý režim, který si památek moc nevážil...Ten to sál je úžasný, krásný a je dobře, že se v něm dělá kultura, slouží městu a lidem. Co víc si přát.“

Povídáme si po Tvém pořadu právě tady v Zrcadlovém sále, kde jsi měl jako hosta farářku Československé církve husitské Martinu Viktorii Kopeckou. Ználi jste se před tím?

„To je docela zajímavé, paní farářka oddávala moji dceru Karolínu v kostele svatého Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. Takže tam jsem ji osobně poprvé poznal. Měla nádhernou řeč, byla úžasná, a ten obřad byl přenádherný. Moc jsme si to všichni užili. Když jsem pak dostal nabídku moderovat tuto besedu, tak mě to moc potěšilo. Byla tu i moje dcera, protože Martina Viktorie na ně při svatbě udělala velký dojem, a paní farářka si ji pamatovala jako nejvyšší a nejkrásnější nevěstu, kterou kdy oddávala.“

Jaká paní farářka je?

„Je úžasná. Bohužel ji většina veřejnosti zná jen z účinkování ve Star-Dance. Tady z toho hodně žije bulvár, takže ten její obraz je vnímán skrz „pokřivené“ a „senzační“ informace a zprávy. Ale pravda je úplně jiná. Je to velice zajímavá, velice chytrá, přemýšlivá, citlivá žena. A jak ona sama říká, Bůh jí nadělal to, co jí nadělal.“

Jak se připravuješ na profilové rozhovory – je to o improvizaci nebo velmi pečlivé přípravě?

„Já se poctivě chystám na všechna vystoupení, protože si myslím, že štěstí přeje připraveným. I ty slavné forbiný – předscény Voskovce a Wericha – byly pečlivě nazkoušené slovo od slova a na základě toho se dá báječně improvizovat. Samozřejmě, že se stane, že tu přípravu zahodíte hned po první otázce, protože víte, že to je host, kterého stačí „nařknout“ a celé to půjde samo. Stalo se mi to třeba před časem se ženou houslového virtuosa Václava Hudečka Evičkou nebo s herečkou Ilonou Svobodovou. Ale přípravu mám, vím kudy a kam chci povídání vést. A také občas překvapuji organizátory některých akcí, že se dokážu pečlivě nachystat. Což vlastně vypovídá – ne moc hezky – o stavu různých moderací a moderátorů.“

Povídáme si spolu v listopadu, jak nabitý diář máš do konce roku?

„Nechci se rouhat, ale pekelně... (smích). Mám dost práce pro stanici Dvojka Českého rozhlasu, samozřejmě projekt Po Česku, kdy cestuji po celé republice, dál je to pořad Jak se vám tu žije aneb Jak chalupař slavní – to je v různých modifikacích: teď v zimě budeme vysílat o tom, jak se žije za městem. A také to jsou Nedělní dobrá rána, což je báječný formát, kdy si vlastně 2 hodiny si mohou povídat, co chci. Vysílám i na stanici Pohoda Českého rozhlasu, kdy se ponořím do rozsáhlého rozhlasového archivu a připomínáme skvělé věci, které v něm jsou. Spolupracuji i s Českou televizí, natáčím 13. komnaty, chystáme další cyklus Krajinou vína a vedle toho s dcerou děláme

festival Hudba z ráje v Českém ráji, kde se podílím nejen jako moderátor, ale i jako dramaturg a organizátor.“

Jak tě tak poslouchám, tak mi mluvíš z duše, bez toho vytižení asi nemůžeme být, vid’?

„Rozhodně se do důchodu nechystám. Pokud samozřejmě zdraví nebude proti. Myslím si, že máme krásnou možnost, že i když by nás někdo poslal do důchodu, tak vlastně my tu práci i přesto můžeme mít a můžeme jezdit, moderovat a můžeme dělat rozhovory a můžeme psát a můžeme cokoli, a to mě hodně baví.“

Málokdo ví, že Tvoje švagrová je Martina Růžičková, bývalá úspěšná žokejka, teď neméně úspěšná trenérka dostihových koní. Letos její kůň Sexy Lord byl spolu s dalším koněm Godfreyem vítězem legendární Velké pardubické. Jaký máš Ty vztah ke koním a vůbec k dostihovému sportu?

„S Martinou všechno samozřejmě velmi prožíváme. Nejen úspěchy, ale i ty ne úplně hezké věci. Před mnoha lety si zlomila páteř a moje žena – její sestra – zajišťovala převoz vrtulníkem ze slovenské Dunajské Stredy do Prahy. Martina prokázala nezlomnou vůli a znovu se na koně posadila a byla historicky jednou z mála žen, které kdy Velkou pardu-

bickou dokončily. Já jsem na dostihových koních seděl párkrát a vím, co je to za „pošuky“ a nervní zvířata a jak je to náročné. Ale na koni obvykle nejezdím a ani žádného nevlastním. V rodině totiž víme, jak je to náročné po všech stránkách – počinaje fyzickou a konče záležitostmi vztahovými a finančními. Troufl bych si říct, že existuje jen o něco víc těžších profesí na světě, než je právě dostihové jezdectví. Ale Martina je úžasná. Už podruhé se jí totiž povedlo natrénovat koně tak, aby vyhrál Velkou pardubickou. Já bych to přirovnal ke zlaté olympijské medaili. Letos ale byla trochu smůla, že při tom hlavním a vlastně nejdůležitějším dostihu zrovna nefungovala cílová kamera, takže – jak jsi říkal – vítězové tím pádem byli dva a označuje se to jako „mrtvý“ závod. Ale radost nám to vůbec nezkazilo!“

Mluvíš o zpětných pocitech, ale co pocity přímo při závodě?

„Jsem šileně nervózní. Moje žena Petra, což je, jak jsem říkal sestru Martiny, na Velkou pardubickou z principu nejezdí, protože by se asi složila. Má o ni neskutečný strach. Ale palce držíme, to ano! Když jsme

kdysi na Velké byli a Martina byla ještě aktivní žokejkou, tak jsme závodů vůbec nesledovali a nervózně jsme přecházeli za tribunami...“

Ještě mi dovol zmínit dalšího člena rodiny, Martinina manžela, nedávno zesnulého herce Rudolfa Jelínka. Jaké jsou vzpomínky na něj?

„Ruda byl velký džentlmen, skvělý chlap, úžasný herec. Martinu miloval a její dceru Vanessu přijal za vlastní. Byl to také velký intelektuál, byla radost se s ním setkávat. A když bych se měl přiznat, tak vůči němu cítím obrovský dluh, který mě bude mrzet až do konce života. Chtěli jsme spolu napsat vzpomínkovou knížku, ale zasáhlo zdraví. Bohužel přišla jeho první mozková příhoda. A pak už jsme to nemohli zrealizovat. Takže ty jeho úžasně vzpomínky odešly s ním.“

Mluvil jsi o své dceři, se kterou spolupracuješ na různých projektech. Ale abychom nezapomněli i na Tvého syna, můžeš obě děti představit?

„Dcera Karolína je operní zpěvačka. Je to úžasná, ale další těžká profese. Také to není obor, který má na různých ustláno. Karolína má za sebou studia na Mozarteu v rakouském Salzburgu. Teď natočila s Ústřední hudbou Armády České republiky operetní árie, což je paráda, pro-

tože je to něco, co zmizelo. Televize NOE je bude vysílat na Vánoce. V současné době pódiím vládnou muzikály, ale klasické operety ustoupily do pozadí. Přitom si myslím, že je to obrovská škoda. Jsem zvědavý, jaký bude ohlas mezi diváky televize NOE. Vedle toho – jak už jsem říkal – s dcerou děláme festival Hudba z ráje. Je to nedaleko odsud v Jičíně, Turnově a okolních obcích – míváme tam koncerty pravidelně, teď nedávno na našem festivalu zpívala za doprovodu právě Ústřední hudby Armády ČR nejen Karolína, ale i Bára Basiková a mělo to velký úspěch. Dcera spolupracuje také s klavíristou Ivo Kahánkem nebo kytaristou Lubomírem Brabcem a samozřejmě s mnoha dalšími zajímavými muzikanty. A syn dělá sportovního instruktora v armádě a taky ho to velmi baví. Teď navíc začal lézt po vysokých kopcích, z čehož úplně se ženou radost nemáme, ale zase máme radost, že přestal skákat padákem... (smích). Jsem vděčný za to, že se nám obě děti „povedly“ a že jsou šťastné a zdravé.“

PAVEL PETR,
foto archiv Václava Žmolíka

NEJSEM ROBOT, JSEM ČLOVĚK, ŘÍKÁ JIŘÍ MARTÍNEK, ALIAS DOKTOR VŠEVĚD

Do posledního místa zaplněný Zrcadlový sál kosmonoského zámku přivítal v listopadu dalšího vzácného hosta. Byl jím historik, geograf, fotograf, kartograf, vysokoškolský učitel Jiří Martínek. Tím vším je známý v odborných akademických kruzích. Široká veřejnost ho ale zná jako televizní osobnost, obávaného doktora Vševeda z velmi populární soutěže Na lovu. Kosmonoský zpravodaj proto přináší s touto osobností rozhovor, ve kterém je obsaženo téměř vše, co zaznělo při besedě v Zrcadlovém sále.

Na počátku jsme vyjmenovali mnoho Vašich profesí, čím z toho jste nejvíce?

Záleží na tom, kde jsem. V okamžiku, kdy vstoupím do studia, jsem televizní osobnost, ve chvíli, kdy jsem v Historickém ústavu Akademie věd ČR v Praze na Proseku, jsem historik. Když jedu do Ústí nad Labem a přednáším na fakultě, tak jsem geograf a vysokoškolský učitel. A fotografem jsem tak trošku z leknutí... (smích). Po různých publikacích je asi stovka mých cestopisných fotek, tak proto.

Jak jste se stal Lovcem v televizi? Přišel mi e-mail s dotazem, že televize Nova hledá někoho pro novou vědomostní soutěž. Odepsal jsem, že se o tom můžeme pobavit, ale až počkají týden, že jsem na dovolené. A to jsem netušil, co se potom stane. Opravdu se po týdnu ozvali znovu a já jsem zjistil, že to opravdu vypadá zajímavě a že by to mohlo být něco pro mě. Ale že mi to změni život téměř od základů, jsem skutečně netušil.

Každý z Lovců má nějakou předzívku, jak jste přišel k té Vaší?

Tak doktor jsem tím, že mám dva doktoráty okolo jména a Vševed vznikl postupem času. To není můj nápad, vzniklo to někde v produkci té soutěže a já jsem se s tím sžil.

V televizi vidíme finální část, jak se rozhoduje o tom, který Lovce vypustí do „akce“?

Já si myslím, že je to metodou, kdo má zrovna čas, kdo tam je... (smích). Samozřejmě to určuje i produkce. Ale konkrétně je to výrobní tajemství.

Hecujete se mezi sebou, kdo si Vás nejvíce dobírá a koho si dobíráte Vy?

Máme jistou „rivalitu“ s Jakubem Kvášovským, alias Kalkulátorem. Ale vše je to na přátelské, ka-

marádské úrovni. Že by mezi námi byla ta opravdová rivalita, tak to ne. Ale „rýpnout“ si dokáže každý do každého... (smích).

„Rýpnout“ si dokáže i moderátor Ondřej Sokol, o něm je známo, že je velký improvizátor. Představování Lovců na začátku každého dílu je improvizace nebo je to dáno scénářem?

Charakteristika Lovců na začátku je dílem scénaristů – kterými jsou Dominik Landsman, Zuzka Hubeňáková a Natálie Schejbalová. Další, co vyplývá z natáčení, tak to už je téměř stoprocentně improvizace Ondy Sokola. Jeho okamžitá reakce, hláška na cokoli, je neuvěřitelná a obdivuhodná. Navíc je to obrovský profesionál, zvládá několik uměleckých profesí – herec, režisér, překladatel, moderátor atd., a má obrovské a široké znalosti.

Přivedl Vás někdy do úzkých?

Mnohokrát. Občas nevím, jak na jeho hlášky zareagovat, aby to bylo stejně vtipné a trefné.

Jsmo v Kosmonosech, co o nich víte – odpovězte teď, bez přípravy...

Podle archeologických nálezů se odhaduje první osídlení oblasti kolem Kosmonos na dobu před 7 000 lety. Dominantními památkami města jsou renesanční zámek ze 16. století, Loreta, kostel Povýšení sv. Kříže ze 17. století s raně barokní zvonicí a barokní fara. Byl tu i piaristický klášter, teď je tam druhá nejstarší psychiatrická nemocnice v České republice.

Neuvěřitelně... Ale vraťme se k soutěži Na lovu. Jak se určují finanční částky, o které se v tu chvíli hraje?

Omlouvám se, ale na to nemůžu odpovědět, protože je to licenční tajemství.

Tak dobře, zeptám se jinak. Vy jako lovci si ty částky, které soutěžícím nabízejte, zapamatujete? Nebo už

se stalo, že přijdete a najednou máte „okno“.

Jéje, to víte, že se mi to stalo. Sice mi to lidé z produkce opakují těsně před tím, než vyjdu do té naší „lovecké“ zóny, ale už jsem to několikrát spletl.

Možná jste se už někdy setkal s názorem, že když soutěžící oberete o nějakou částku, že připadne právě Lovci. To by se asi žilo velmi příjemně...

To by bylo hezké. Ale opravdu to tak není. Mám pevný honorář za každý díl.

Jak se na jednotlivé díly připravujete? A dá se na to vůbec připravit?

Úplně připravit se na to nedá. Otázka může být jakákoli. I na vývoj konkrétního Pokémona, což už se mi stalo také. Já se snažím udržovat v obraze. Moje silné stránky jsou dějepis a zeměpis. Vždycky se těším na nějakou zeměpisnou otázku, těším se, že něco vysvětlím, že lidem něco předám. Obávaná témata jsou pro mě naopak medicína či biologie obecně. Taky mám problém s technikou, princip motoru mi pořád uniká. Já jsem od přírody „levej“, tak to jde mimo mě. Pak taky moderní záležitosti, moderní hudba typu rap a tak dále... (smích). Samozřejmě, že sleduji zprávy a čtu papírové noviny. Je to takový denní rituál, prostě si koupím noviny do tramvaje. To je možná moje lehká výhoda oproti soutěžícím, kteří to většinou sledují z internetu a přeskočí některá témata, která je nezajímají. V těch papírových novinách vás to nutí přečíst i to, co normální člověk mine.

Jste při natáčení nervózní?

Už moc ne, už jsem si zvykl, ale občas to nastane.

Odpovídáte vždy na sto procent nebo někdy „vypustíte“, třeba když je Vám soutěžící sympatický?

Musím jet opravdu naplno! Mám to i ve smlouvě. A týká se to i těch dílů, jejichž výtěžky jdou na charitu.

Vybavíte si největší náskok soupeřů, který se Vám podařilo vymazat?

Bylo to 24 bodů. Byl to díl číslo 77 v první sérii, natáčený 17. října 2021, odvysílaný 1. prosince téhož roku.

To je asi do této chvíle rekord soutěže?

U nás ano. Ale v ten den se šlo úplně všechno, sedly mi všechny otázky. Ale šel jsem do toho s tím, že vlastně je to tak velký náskok, že ho asi nedoženu. Hrál jsem ovšem na maximum, zastavil jsem se na čísle 22, oni mě vrátili o pole zpět. Dru-

hou šanci na vrácení pak nevyužili a stále zbývalo 9 vteřin, a to bylo BUĎ a NEBO. A podařilo se. Možná mám tu výhodu, že na ty dvě minuty v závěrečné štvanci se dokážu zavřít do takové bubliny, maximálně se soustředit, vnímám i čas, který běží, takže se můžu rozhodnout, jestli budu odpovídat rychle nebo mám ten luxus si odpovědi trochu promyslet. Spousta lidí si myslí, že jsem robot. Ale vidíte, že jsem člověk z masa a kostí, kterého baví se neustále něco nového dozvídat a samozřejmě to i předávat dál.

Máte za sebou v soutěži i nějaký neúspěch, že jste se pak chytl za hlavu?

Já si občas nevybavím cizí slovo, které v běžném životě používám docela často. Třeba: jak se na písmeno A nazývá tvrzení u soudu. Je to argument. Toto slovo jsem si nemohl vybavit. Nebo slyším jméno a nemůžu si vybavit, co je to za konkrétního člověka...

Jaké máte vztahy s ostatními lovci?

Jsmo přátelé. Opravdu. Dokonce spolu jezdíme i na dovolenou. Ta parta lidí si neuvěřitelně „sedla“. Jsem za to rád. Navíc okolo té soutěže se pohybuje i neuvěřitelný štáb lidí a za ty víc než tři roky, co jsem toho součástí, jsem tam nepotkal nikoho, kdo by mě štvál.

Vášim koníčkem je i provázení po hřbitovech... proč?

Vlastně ten prvopočátek vznikl tady v Historickém ústavu AV ČR. Přemýšleli jsme, jak tu naši práci zpopularizovat v rámci týdnů vědy a techniky. A mě napadlo, že když je výsledkem naší práce sepisování biografii různých českých osobností a vyhledáváním míst jejich posledního odpočinku nejen ve světě, ale hlavně u nás, tak bychom to mohli vlastně „prodat“ i dál. A zároveň je to

ukázka i naší akademické práce. Najít hrob konkrétního člověka, o kterém víme kde, kdy a jak žil, a vyhledávat v rámci sestavování rodokmenů souvislosti. Hřbitovy jsou vlastně svého druhu dokumentem, na základě, kterého si můžeme představit, jak ti lidé žili.

Když teď namátkou zmíním třeba Olšanské hřbitovy v Praze. Kdo je tam pochovaný, o čemž se moc neví.

No, třeba Klement Gottwald. Je tam společná hrobka nejen jeho, ale i těch „soudruhů“, jejichž ostatky si nevyzvedli jejich příbuzní po zrušení „mauzolea“ v Národním památníku na pražském Žižkově. Většinu z uren si pozůstali vyzvedli, ale zbylo jich asi 25, u kterých se tak nestalo. No a v té společné hrobce jsou vedle sebe už zmíněný Klement Gottwald a spisovatelka Marie Majerová nebo žena Julia Fučíka Gusta.

Jak často na hřbitovech provázíte?

Velké prohlídky jsou dvakrát do roka – na jaře a na podzim. Vy-

beru nějaký pražský hřbitov, už mám i „svůj“ ansámbl návštěvníků, kteří se mnou jdou a poslouchají můj výklad. Ale samozřejmě na hřbitovy zajdu i kvůli své práci pro Historický ústav.

Zřejmě i tím, jak jste populární televizní osobnost, se určitě změnil i počet lidí, kteří si chtějí Vás výklad poslechnout, je to tak?

Ano, zvýšil se. Když jsme s těmi exkurzemi začínali před 10 lety, tak to bylo maximálně tak 15 lidí. Teď je to tak čtyřikrát tolik. Což už je ale jakási hranice, kterou člověk dokáže obsáhnout svým hlasem v terénu bez mikrofonu. Ale jestli ještě zájem poroste, tak už zapojím i zvukovou techniku... (smích).

PAVEL PETR,
fotil MIROSLAV POLACH

O doprovodný program se postarali bratři Michal a Vojtěch Sekerovi. Na snímku mladší Vojtěch při vstoupení s tatínkem Miroslavem.

ŠKOLNÍ JARMARK ROZZÁŘIL ZÁMECKÉ NÁDVOŘÍ

Po roce kosmonoský zámek znovu ožil školním vánočním jarmarkem. Hlavní slovo při něm měli samotní žáci. Připravili nádherné výrobky, které jistě v mnoha domácnostech navodí tu správnou vánoční atmosféru. Navíc nabízel nejkrásnější dobroty včetně vánoček, cukroví, perníčků a jiných pochutin. A samozřejmě nechyběl ani bohatý doprovodný program.

Vedle žáků kosmonoské základní školy se na úspěšném průběhu pochopitelně podíleli také pedagogové školy. Všichni tak připravili letošní jarmark s částečně jinou koncepcí než v letech předchozích. „Přípravy na jarmark, ty finální, začaly vlastně s třídním předstihem. Zorganizovali jsme celkem na 49 dílniček,“ popsala pani

učitelka Jana Hornychová. Právě ona měla ve své podstatě jarmark na starosti. „Veškerý materiál na tyto dílny jsme si sháněli a připravovali sami, a to především za finanční podpory Sdružení rodičů a přátel školy a města Kosmonosy. Mimochodem, ta společná akce 25. listopadu byla opravdu úžasná. Poprvé se na škole v takovém množství sešli rodiče i děti a energie jejich spolupráce se školou byla jedinečná. Právě tohoto společného vyrábění jsme chtěli již zmíněnou změnou docílit. A nejen to. Důležité bylo, aby žáci na trzích své výrobky prodávali a uvědomovali si tím vlastně podstatu a aspekty finanční gramotnosti, která byla s celým jarmarkem letos propojená. Zároveň bylo pochopitelně důležité, aby si vážili toho, co si sami vyrobili.“

Vedle finálních příprav v zá-

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ – KOLO NEBO DRŽÁK NA MOBIL

Školní jarmark si hlavně na nádvoří zámku užívaly děti. Jak moc? „Hodně a moc jsme se těšily. Vlastně od září už jsme vyráběly věci na jarmark,“ popsala nám žákyně páté třídy Elin. „Připravujeme spoustu věcí. Já účinkuji v živém betlému, hraji tam Marii. Na to jsme se také moc těšily. Nejen já, ale vlastně celá naše třída. To představení hrajeme vlastně třetím rokem, jen je třeba si ho oživit.“

Elin, jak říká, se nejvíce těší na večeri, vinnou klobásu, řízek a kapra. A co si přeje dostat pod stromečkem? „Mám jedno velké přání – jízdní kolo,“ dodala.

To Štěpán chodí do deváté třídy a při jarmarku plnil vlastně roli zvukaře a diskžokeje. „Ze začátku jsem hudbu v minulosti pouštěl s Micha-

lem Sekerou, on už je teď na střední škole, a tak jsem to po něm převzal. Vybral jsem asi 40 písniček – hlavně s vánoční tematikou. A také jsem se podílel na dalších věcech. Třeba na všech cedulích a také scénách pro nebe a peklo. Moc mě to všechno baví. Je to určitě jiné než loni. Třeba z toho pohledu, že se tady neprodává tolik jídla, protože má jarmark nový koncept. Prodávají se hlavně věci, které jsme vyrobili v dílničkách společně s učiteli a rodiči.“

Štěpán mezi vrstevníky, co se týká Vánoc, není výjimkou. Těší se na to, až se sejdou celá rodina, společně povečeří a rozdá si dárky. „Já si pod stromeček přeju držák na kolo na mobil,“ prozradil na závěr vánočního povídání Štěpán. (pp)

věrečném týdnu se jarmark v podstatě chystal celý rok. „Po loňském jarmarku jsme s pedagogickým sborem usoudili, že je potřeba jeho smysl a cíl obměnit a oživit. A opravdu jsme ho připravovali rok. S velkým týmem, protože jinak by to nešlo. Tu hlavní skupinu tvořili čtyři pedagogové - Eliška Bečková, Petra Stínková, Kateřina Göldner Havlíčková a já. A potom samozřejmě celý pedagogický sbor. K tomu se přidali i rodiče a přispívali svou aktivitou a svými dovednostmi k tomu, aby se jarmark mohl uskutečnit v této podobě a zároveň neztratil svůj půvab,“ doplnila Jana Hornychová.

Sami žáci se na jarmark také neskutečně těšili. Velkou výzvou

pro ně právě byla možnost vyrábět věci ve zmíněných dílničkách. Odměnou pro ně byla příležitost, že si výrobky mohli sami nacenit a prodávat, a vyzkoušet si tak, co znamená nabídka a poptávka v praxi.

V případě vlastního konání jarmarku, tedy 28. listopadu, zůstala kostra programu pro veřejnost prakticky stejná. K vidění byl živý betlém, staročeská světnička s ukázkou lidových vánočních tradic, klávesové a flétnové vystoupení, vystoupení pěveckého sboru a taneční vystoupení žáků školy na nádvoří zámku. Nechyběli – a to díky výborné a dlouholeté spolupráci – i studenti Střední umělecko-průmyslové školy a Vyšší odborné školy Turnov, kteří již tradičně

předváděli práci v kovářské dílně s ukázkou umělecko-kovářských výrobků. Pro příchod byl připraven bufet s občerstvením, fotokoutek a výtvarná vernisáž na téma Štěstí v rybí šupině. A zejména ty nejmenší návštěvníky potěšil výběh s živými ovečkami. „Již několik let spolupracujeme také se psím útulkem – a to je vlastně také další myšlenka jarmarku. Žáci z peněz, které si vydělají prodejem, mohou třeba zaplatit výlet nebo návštěvu kina, ale také se mohou část výdělku věnovat na dobročinnost. Myšlenka jarmarku je tedy opravdu hluboká,“ říká Jana Hornychová a přiznává: „Vánoce doma miluji, jarmark tady ve škole je pak pro mě srdeční záležitostí. A je to krásné.“

„JARMARK VNÍMÁME JAKO CELOŠKOLNÍ PROJEKT,“ ŘÍKÁ JEJÍ ŘEDITEL MGR. MILAN PETRÁŠ

Vánoce samozřejmě již mnoho let patří ke kosmonoské základní škole. Všichni je vnímají jako dlouholetou tradici a vánoční jarmark zároveň jako celoškolský projekt, který se dlouhodobě připravuje. Žáci společně s učiteli a rodiči vyrábějí vánoční věci a nacvičují program, aby se bylo nejen na co dívat, ale také co prodávat. Povídali jsme si o tom s ředitelem školy Mgr. MILANEM PETRÁŠEM.

Jak moc vlastně jarmark zasahuje do chodu školy?

„Samozřejmě, pořádání jarmarku do chodu školy zasáhne vždy. Ať už vezmeme jeho celou přípravu, samotný den konání nebo i prostředí, které k jeho pořádání využíváme. Ale je to vlastně neskutečně příjemný zásah. Co se týká vlastního obsahu a zaměření, považujeme náš vánoční jarmark za školní projekt, který je propojený i s naším školním vzdělávacím programem. Každý rok přináší žákům nejen zpestření školních dnů a zábavu, ale i poznání, učení se novému a také, jak vzájemně spolupracovat a komunikovat například ročníky. A letos byli, myslím si,

nadmíru spokojení, protože se na jarmarku, a zejména na jeho přípravách, sami výrazně podíleli. Nyní poznali, co znamená něco připravit, vyrobit a nakonec také dobře zpeněžit.“

Co samotné Vánoce? Jak je ve škole prožívají? Jsou něčím specifické? A co hlavně – jste na žáky ve vánočním období hodnější?

„My jsme na žáky hodní pořád (smích)... Samozřejmě je cítit ve škole jakýsi vánoční duch, ale výuka pochopitelně běží dál, protože

se blíží i pololetní vysvědčení. Ale ty poslední dny před Vánocemi si to žáci se svými učiteli také svým způsobem užívají. Převážně na 1. stupni pořádají vánoční besídky pro rodiče, u stromečku si předávají dárky a zejména na 2. stupni nemůže chybět naše tradiční zámecké vánoční spaní, kdy žáci zůstávají se svými třídními učiteli přes noc ve škole, hrají hry, společně sledují vybrané filmy, pořádají diskotéku, přespávají ve spacácích a užívají si společné chvíle.

Čím jsou pro vás osobně Vánoce?

„Pro mě jsou Vánoce především odpočinkem a chvílemi strávenými s rodinou a blízkými. A jsou neodmyslitelně spojené s přípravou bramborového salátu... (smích). Ten mimochodem dělám nepřetržitě již více než 30 let každé Vánoce a celá rodina se na něj vždy těší. Dnes už, bohužel, netrávím tolik času lyžováním na horách jako zamladá. Ale věřím, že i díky vnučatům, se na hory o vánočních prázdninách zase v budoucnu vrátím. (pp)

STRÁNKU PŘIPRAVILI:
TEXT PAVEL PETR,
FOTO MIROSLAV POLACH

VÁNOCE V PSYCHIATRICKÉ NEMOCNICI

Každoročně se v nemocnici krátce před adventem koná prodejní výstava na Centrální terapii. Letos se poprvé zapojila i zahrada, kde při zahradní terapii nachystali dárčky pacienti spolu se svými terapeutkami. V areálu se strojí také stromky a letos jeden z nich ozdobily i děti z Kosmonosáčku pod vedením paní Malinové. Příprava na Vánoce probíhá také na odděleních, která pak zdobí rukodělné výrobky pacientů a provoní je pečením cukroví. Přejeme všem šťastné a pohodové svátky.

VERONIKA KOTKOVÁ

CYKLUS PŘEDNÁŠEK OSVĚTOVÉ BESEDY

Osvětová beseda pro vás na příštím rok připravila cyklus přednášek České elegie – obrazy z dějin národního utrpení. Vždy v pondělí od 15 do 16:30 hodin v klubovně hasičské zbrojnice Kosmonosy. Kompletní program přednášek, bude jich celkem deset, vám přineseme v lednovém čísle Zpravodaje. Jednotlivé vstupné činí 40 korun, předplatné na všechny přednášky je 350 korun. Přednášky tradičně připravil a vede historik Mgr. Jiří Bartoloměj Sturz. Poprvé v pondělí 27. ledna na téma PATRIA DOLOROSA „O pěstování křivd v české paměti - o cizáckých úpadech“. Druhá se uskuteční 3. února na téma MORAVSKÉ POLE (v kontrastu vítězství Přemysla Otakara II. u Kressenbrunnu).

MILADA REMEŠOVÁ

DO STAKOR NA PROHLÍDKU MUZEA

Po vánočních svátcích budete jistě přemýšlet o tom, co zajímavého vidět a navštívit. Ve vašem programu by tak neměla chybět cesta do rozšířené expozice muzea v Horních Stakorách. Zve vás tam Muzejní spolek Kosmonosy, a to v pátek 27. prosince v době od 14 do 17 hodin. Těšit se můžete například na nově otevřenou expozici Ochetnického divadla právě ve Stakorách. O ní jste se mohli dočíst v listopadovém vydání Zpravodaje, a ještě víc právě o tomto tématu chystáme na leden. Jak už jsme vás informovali v listopadovém vydání Zpravodaje, na návštěvníky muzea bude čekat jedno překvapení. V archeologické expozici je totiž umístěna lebka nalezená právě v Horních Stakorách. Srdečně vás tedy na prohlídku zveme.

(mr)

Krásné svátky plné vánoční atmosféry a pohody a hodně štěstí do nového roku přejí Petr Boubín, jednatel společnosti, PharmDr. Eduard Masarčík, jednatel společnosti a kolektiv zaměstnanců Sportovních a městských areálů Kosmonosy s.r.o., který se pro vás stará o pořádek ve městě a náš biotop.

PLACENÁ INZERCE

CIRKUSOVÁ HERNA A TANČÍRNA sokolovna KOSMONOSY
leden - březen 2025 / úterý / 10 - 11:30
pro rodiče s dětmi od 2 - 7 let

Tanec s drakem, šátky, sukýnky, vějíře, ponožkový had, divadýlka, tvoření, volná hra, hudba, žonglování, cirkusové hry, plyšáci v akci!
RADOST ZE SVOBODNÉHO A TVOŘIVÉHO POHYBU

ukázková lekce zdarma 7.1.2025

více info. 602 483 408
nikakalo@seznam.cz

Cirkusová herna a tančírna

ZE ŽIVOTA SPOLKU SPOLEČNĚ SRDCEM

OKENNÍ ADVENTNÍ KALENDÁŘ

Od 1. prosince se v oknech v Kosmonosech rozsvěcí číslo podle daného dne v kalendáři. Zapojte se do hledání a vyhraďte věcnou cenu. Hrací kartu můžete získat každou neděli v Loretě, na e-mailu akcezabava@seznam.cz nebo na Facebooku Společně srdcem. Na kartě je 24 dat a 24 názvů ulic, kde se čísla v době od 17 do 20hod rozzáří každý den. Do hrací karty stačí napsat číslo popisné domu, u kterého jste osvětlené číslo našli. Hrací kartu nám po Vánocích můžete poslat vyfocenou na mail, poslat na messenger nebo vhodit do knihobudky na náměstí. Začít vyplňovat můžete kdykoliv během adventu. Poslední číslo se rozsvítí na Štědrý den už v 16hod. Děkujeme všem hodným lidem, kteří se do akce zapojili a pomohli rozsvítit okna v našem městě.

ADVENTNÍ NEDĚLE V LORETĚ

Kosmonoská Loreta opět otevřela svou bránu v době adventní. První svíci na adventním věnci zapálil pan starosta Eduard Masarčík a vystoupily děti ze ZŠ Kosmonosy. V betlému opět přibýly nové postavy z dílny pana Oldřicha Tomička, které oblékla paní Jiřina Andrllová. Přijďte s námi strávit některou z dalších adventních nedělí od 16 do 18 hodin, dát si s námi kávu nebo svařák na zahřátí a s dětmi projít vánoční stezku umístěnou na sloupech ambíků. Konkrétně pro vás máme dva termíny ještě v předvánočním čase. První je na 15. prosince, kdy si program připravilo Nezávislé divadlo. O týden později, 22. prosince, se můžete těšit na Betlémské světlo.

FESTIVAL VÁNOČNÍCH STROMŮ V LORETĚ

Spolek Společně srdcem ve spolupráci s neziskovou organizací Via Connecta letos pořádá jedinečnou benefiční akci – Festival Vánočních stromů. V ambitech Lorety se na první adventní neděli rozsvítilo více než 50 stromečků, které si ozdobily firmy, spolky, organizace, volnočasové skupiny a školy i školky nejen z Kosmonos, ale také z Mladé Boleslavi a okolí. Motem letošního festivalu jsou „Vánoce kolem světa“, přihlášené týmy si mohly vybrat jednu zemi a následnou výzdobu provést právě v jejím stylu. Otevřeno je v pátek, sobotu a neděli od 16 do 18 hodin.

Osvětová beseda Kosmonosy Vás srdečně zve na přednášku
Martiny Michalové
Jak dech ovlivňuje Tvůj život
21. 1. 2025 od 16:30
HASIČSKÁ KLUBOVNA KOSMONOSY

Dýchání nevěnujeme téměř žádnou pozornost a přitom ovlivňuje náš život, fyzické i psychické zdraví a dokonce i vzhled mnohem víc, než mnozí tuší...

Přijďte se seznámit se souvislostmi mezi dýcháním a funkcemi Vašeho těla a s Butyko metodou funkčního dýchání.

MIKULÁŠ PŘIŠEL DO SOKOLOVNY

V neděli 1. 12. nás opět navštívil Mikuláš, čert a anděl v podání Nezávislého divadla. Sokolovna se dopoledne proměnila v andělsko-čertovskou diskotéku, protože mnoho dětí a dokonce i někteří rodiče přišli v kostýmu. Děti si odnesly malé balíček a plno zážitků a my se těšíme, že se s dětmi uvidíme na tradičním maskárním.

POZVÁNKY NA NEJBLIŽŠÍ AKCE

13.února 2025 k nám přijede herečka Kristýna Ryška, kterou znáte například ze seriálu Zlatá labuť. Ta s kytaristou a klávesistou Ondřejem Fenclem bude prezentovat hudebně-poeticko-divadelní projekt s cílem „rehabilitovat“ poezii ve smyslu vrátit ji zpátky k lidem. Uslyšíte básně Jaroslava Seiferta, Václava Hraběte nebo Jana Skácela. Setkání se uskuteční v krásném prostoru zrcadlového sálu zámku v Kosmonosech v 18 hodin.

Oblíbené listování opět v Hasičárně. Historiky z Tunderu 2 aneb láska, sex a ten pravý nikde. LiStO-VaNí je zpátky na Tunderu! Lucie Macháčková přichází s další várkou milostných karambolů, vypečených historek a pepných i bláznivých příběhů ze světa randění. Ze světa, ve kterém každý někoho hledá, a občas i sám sebe. Zaručeně lepší den a rozvíbkuje bránci všem, kdo jsou zadání, single i něco mezi. Račte se smát! Účinkují Pavla Dostálová a Jakub Koudela. Setkáme se opět

v klubovně hasičů ve čtvrtek 20. února ve 20 hodin.

Vstupenky jsou již v prodeji a mohou posloužit i jako ideální vánoční dárek. Pište na messenger Společně srdcem, nebo na spolecnesrdcem@seznam.cz

VÁNOČNÍ SETKÁNÍ SENIORŮ

Po roce jsme se sešli, abychom v předvánočním čase poseděli společně s našimi dříve narozenými spoluobčany z Kosmonos a Horních Stakor. Setkání se opravdu vydařilo, návštěvníci zaplnili jídelnu v ZŠ Kosmonosy, všichni se náramně bavili, smáli, vzpomínali a dokonce se tančilo za doprovodu živé hudby kapely OLD BOYS. Děkujeme za zastupitelce Bc. Janě Křížkové, která všem popřála krásné Vánoce a měla pro každého dárek od dětí z mateřské školy, které pro tuto akci dárčky vyráběly. Všichni návštěvníci si měli možnost ozdobit perníčky pod vedením Lenky Šikalové. Děkujeme panu řediteli ZŠ Mgr. Milanu Petrášovi za možnost tuto akci uspořádat v prostoru školy. Příští rok se na všechny opět těšíme a přejeme, ať jsou všichni zdraví a sejdeme se ve stejném počtu.

Autorkou všech příspěvků spolku Společně srdcem je Lucie Jadrníčková

VÁNOČNÍ STROM VE STAKORÁCH

Vánoční strom v Horních Stakorech se rozsvítil v sobotní večer před první adventní nedělí. Za poslechu vánočních písniček v podání Dagmar Macounové a šikovných stakorských dětiček mohli návštěvníci shlédnout živý betlém. Děti navštívili a nadílku rozdali

Mikuláš s čerty a anděly. Zahájení Adventu si všichni užili, především děti. Takové krásné sousedské setkání v předvánočním čase. Celou akci zorganizoval Spolek aktivních matek a SDH Horní Stakory. Krásné a pohodové vánoční svátky všem.

(pš)

„JE TO SKVĚLÝ POCIT NOSIT REPREZENTAČNÍ DRES,“ VZPOMÍNÁ VANDA DLASKOVÁ

Hrála tenis, ale nakonec u ní zvítězila cyklistika. Kosmonoská závodnice VANDA DLASKOVÁ v ní sbírala úspěchy. Stala se cyklokrosovou šampionkou a oblékla také reprezentační dres. Jenže to už je minulost – se sportovní kariérou se v loňském roce rozloučila. Čemu se věnuje dnes, i to prozradí v rozhovoru pro Zpravodaj.

Vando, od kolika let jste se vlastně věnovala sportu? Přeci jen váš tatínek Petr Dlask byl úspěšným závodníkem, má medaili z mistrovství světa, a tak jste asi pro sport byla předurčená?

„Co si pamatuji, tak jsem tátu sledovala od tří, možná čtyř let. Chtěla jsem sport samozřejmě zkoušet. No a zůstala jsem u něj.“

Mimochodem, bylo možné ve vaší rodině se věnovat něčemu jinému než právě cyklistice?

„Určitě ano (smích)... Já jsem ještě hrála tenis. Zhruba do 12 let jsem současně ještě jezdila na kole. Pak nastalo přelomové období a já jsem se potřebovala rozhodnout. Volba padla na kolo.“

Co právě ve prospěch kola rozhodlo?

„Kolo mě prostě a jednoduše víc bavilo. Do tenisu jsem nebyla tak zabraná, jako právě do kola.“

Na začátku našeho rozhovoru padlo jméno vašeho tatínka. Vnímala jste jeho kariéru a viděla jste ho někdy vůbec závodit?

„Když táta sbíral ty největší úspěchy, tak jsem to moc nevnímala. Byla jsem malá. Vybavím si ale, že jsme hodně jezdili na závody. V okamžiku, kdy už jsem to všechno byla schopná vnímat a pochopit, tak táta se závodní kariérou skončil.“

Když se vrátím zase k vám – kdy přišly první úspěchy a jak jste je vlastně vnímala? Řekla jste si ano, to je ono, vydala jsem se tím správným směrem?

„První velký úspěch přišel s Olympiádou dětí a mládeže v Liberci. Tuším, že to byl rok 2019. Do té doby jsem si spíš s tím sportem tak jako hrála a brala ho jako zábavu. Po olympiádě jsme si řekli, že by bylo dobré se tomu věnovat víc. To byl rozhodně zlom.“

Padla volba hned na cyklokros nebo jste zkoušela také jiné cyklistické disciplíny?

„Jako malá jsem hlavně zkouše-

la horská kola, pak jsem zkusila silnici a až pak cyklokros. Ten mě chytil nejvíc. Zjistila jsem, že horská kola jsou na mě až moc technická. A tím, jak už jsem je nejezdila tak často, šla technika hodně dolů. Volba proto nakonec byla jasná – přes léto silnice, ve druhé části sezóny cyklokros.“

Upřímně, mně osobně ale cyklokros přijde ze všech těch disciplín fyzicky nejnáročnější. Nebo to vnímáte jinak?

„Na každé cyklistické disciplíně něco je. Při cyklokrosu se hodně běhá, máte kolo na rameni, je potřeba fyzická síla. Na silnici jsou zase časové objemy – třeba čtyři hodiny jedete naplno, což také není úplně jednoduché.“

Na silnici ale zase na sobě nemáte nánosy bahna, cyklokros se jezdí v terénu, za každého počasí. Nakonec v poslední době se hodně diskutuje o možnosti zařadit ho do programu zimních olympijských her ...

„Já to bláto milovala (smích) ... Vůbec mi nevadilo. A oblíbené počasí? Vždycky jsme sledovali předpověď. Když hlásili déšť před závodem i v jeho průběhu, tak to pro mě byla nádhera ... (smích).“

Já si vybavím rok 2013 a závod mistrovství Evropy v Mladé Boleslavi, kde bylo tolik bláta, že už po příjezdu prvním kolem nebylo prakticky možné poznat kdo ze závodníků je kdo. Zažila jste podobný extrém během kariéry?

„Určitě ano. Dokonce myslím, že to byla má první sezóna a závod v Uničově. Tam jsem po každém kole seděla a musela vlastní kolo čistit rukavicemi, jaké tam byly nánosy ... To kolo v cíli bylo ve finále tak obalené blátem, že bylo těžší než já ... (smích). Ale těch extrémů bylo pochopitelně víc.“

Víc bylo také úspěchů. Můžete je čtenářům Zpravodaje přiblížit a zmínit se o nich?

„Na cyklokrosovém mistrovství České republiky jsem triumfovala v kadetkách. Dařilo se mi také při mé poslední sezóně. Vyhrála jsem závod v Kolíně, kde jsem po celou dobu bojovala o prvenství s Terezou Vaníčkovou. Dvakrát jsem měla možnost reprezentovat Českou republiku na mistrovství světa, v Hoogerheide jsem byla osmá v juniorské kategorii. Na Světových pohárech

jsem sice nikdy nebyla na těch nejpřednějších místech, ale byla to pro mě obrovská zkušenost.“

Jaký je to pocit obléknout na sebe reprezentační dres?

„Jedním slovem skvělý. Zažívala jsem hrdost, vnímala jsem kolem sebe spousty fanoušků ... Trochu mě z tohoto pohledu mrzí, že už jsem na vlastní kůži nezažila letošní mistrovství světa v Táboře na domácí půdě. Jsem ale ráda, že i jinde jsem byla součástí toho všeho.“

Kde jste v tom cyklokrosovém světě měla své nejoblíbenější tratě?

„Jedna z nich byla asi v belgickém Namuru – tam jsem jednou zažila naprosto luxusní podmínky. Celý týden tam přšelo, takže bylo hodně toho bláta, pro mě to bylo super ... (smích). Pak samozřejmě musím ještě zmínit Hoogerheide v Nizozemsku.“

Mluvíte o Belgii, Nizozemsku. Život cyklokrosaře je spojený pochopitelně s velkým cestováním. Hlavně do těchto dvou zemí. Jak jste to vůbec všechno zvládala? Jeden den jste závodila v Česku, druhý už zase třeba v Belgii. To muselo být hodně náročné ...

„To cestování opravdu náročné bylo. Někdy až příšerně. Jedete na víkendové závody třeba ve čtvrtek a pak ještě přejíždíte mezi jednotlivými destinacemi. Pak v noci z neděle na pondělí se vracíte do Česka. Doma strávíte tři dny a už musíte balit a znovu se chystat někde na závody... To všechno ale

dát nějakým způsobem dohromady. Výkony šly dolů, což se úplně nelíbilo tátovi, který byl zároveň mým trenérem. Nebyla to úplně jednoduchá doba, ale musím říct, že s tátou máme teď naprosto skvělý vztah, který jsme před tím možná neměli. Takže všechno zlé je k něčemu dobré.“

Jak se teď díváte na cyklokros? Nemáte přeci jen chuť do toho naskočit znovu?

„Někdy ano, někdy zase ne. Teď jsem ráda, jak to všechno dopadlo. Určitě jsem na cyklokros nezanevřela a v televizi se na něj ráda podívám. A na Štěpánce jsem také sledovala jako divák pohárový cyklokrosový závod.“

Navíc jste měla možnost vyzkoušet si cyklokros také právě z té dru-

hé strany, kdy jste se stala spolu komentátorkou České televize. Jaké to pro vás bylo?

„Trochu jsem se toho bála, protože je to opravdu něco jiného. Česká televize mě oslovila už někdy v červnu, ať se rozmyslím. Přemýšlela jsem o tom vlastně celé prázdniny. A vůbec jsem si nebyla jistá, jestli je to dobrý nápad. Pak jsem si řekla, že by to byla velká škoda, kdybych nabídku odmítla. Takže jsem se k cyklistice tímto způsobem vlastně vrátila. Nakonec mohu zkonstatovat, že mě to nesmírně bavilo, ale určitě mám v tomto směru co zlepšovat. Třeba při Světových pohárech.“

Jak to dnes máte s kolem? Sednete si na něj, třeba jen tak pro radost?

„Minulý rok jsem na něm vůbec neseseděla. Ale letos ano. Vyjeli jsme si s mámou a bráchou na dovolenou v Rakousku, ale už to není tak, že bych si řekla: „Tak, teď mám volno, co budu dělat? Pojedu na kole.“ Ne, to ne. To raději dělám něco jiného.“

Co tedy děláte teď?

„Studuji na vysoké škole a do toho pracuji v kavárně. A neudím se. Buď jsem ve škole nebo v práci. A práce s lidmi mě baví, už kdysi jsem chtěla něco takového. Ale v minulosti s tréninky to nešlo dohromady. Když jsem pak skončila s cyklistikou, tak jsem si brigádu v kavárně našla a jsem tam doteď.“

PAVEL PETR,
foto archiv Vandy Dlaskové

PO STOPÁCH OKRESNÍHO PŘEBORU

Fotbalově-kulturní lahůdka nás společně čeká poslední březnový den. Vydáme se po stopách Okresního přeboru – komediálního seriálu z prostředí venkovského fotbalového mužstva s názvem Slavoj Houslice. Seriál byl natočený už v roce 2010, přesto je stále oblíbený a sledovaný

i mezi „nefotbalovými“ diváky. Dvě z hlavních postav, Jarmila (Ladislav Hampl) a Kužela (David Novotný) přivítáme na besedě v Zrcadlovém sále zámku Kosmonosy. Konkrétně tedy v pondělí od 18. března 2025 od 18 hodin. Podrobnosti v lednovém vydání Zpravodaje. (pp)

SETKÁNÍ S HANDICAPEM NARUBY

Už v pondělí 20. ledna 2025 se v 18 hodin znovu setkáme s handicapovanými sportovci. V průběhu letošního roku do zvědavého Křesla pro hosta usedli lukostřelec David Drahonínský, cyklista Jiří Ježek a para hokejista Michal Vápenka. Teď obměníme sestavu hostů a do Zrcadlového sálu přijedou stříbrný medailista z paralympiády v Paříži stolní tenista Jiří Suchánek, bronzový z her ve francouzské metropoli plavec Arnošt Petráček a šéf Českého paralympijského výboru Zbyněk Sýkora. Co se ale nemění, to je smysl pořadu. Chceme přiblížit sport handicapovaných z jiného pohledu než jen z toho sportovního – formou humorných zážitků provázejících závody, zápasy nebo třeba tréninky a také běžný život

těchto sportovců. Přijďte si jejich příběhy poslechnout.

(pp)